

Vakıf Eserlerini Restore Eden Mimarlardan

VASFİ EGELİ

Vasfi Egeli, Experienced in Restoration of the Buildings of Foundations

Erdem Yücel | *Emekli Öğr.Gör.*

*K*lasik Türk Mimarlığı'na

bağlı, ancak dönemin akımlarından uzak kalmamıştır. Özellikle Vakıflar İdaresi çatısı altında farklı yerlerde çalışmıştır. Tasarımı kendisine ait Şişli Camisi, Vasfi Egeli'ye büyük ün kazandırmıştır. Süleymaniye Camisi gibi önemli bir eserin restorasyonunu yapması da aynı şekilde kendisi açısından büyük bir deneyimdir.

Anahtar Kelimeler: Klasik Türk Mimarisi, Süleymaniye Camisi, Şişli Camisi.

Committed to Turkish Classical Architecture concept, Vasfi Egeli did not stay isolated from the architectural trends of his era. He has experienced several projects at the Directorate General of Foundations. He had fame with the design of the Şişli Mosque. Additionally, he had managed the restoration works of the significant monument, the Süleymaniye Mosque.

Keywords: Turkish Classical Architecture, the Süleymaniye Mosque, the Şişli Mosque

XIX. yüzyıl Avrupa'sında antik çağın detay ve bezemelerine yönelen, onlardan etkilenen mimari yeni bir akım, Batı'ya açılmaya çalışan Osmanlı'ya kısa sürede yansımıştır. Bu dönemde yaklaşık bir yüzyıl Osmanlı mimarisinde etkili olan Balyan ailesi yeni akımın kaynağını oluşturan barok, ampir, rokoko, eklektik ve art nouveau üsluplarını İstanbul'a taşımıştır. Böyle olunca da şehrin görünümü bir anda değişmiştir. Balyanlar'ın ardından İstanbul'a gelen batılı mimarlar kendi memleketlerinin mimarisini, tekniklerini ve yapı malzemelerini burada uygulamaya başlamışlardır (Sözen 1964, Özer 1964, Sözen/Tapan 1971, Aslanoğlu 1980, Yücel 1998). Ancak bu mimari ve sanata Osmanlı'nın uyum sağlayabilmesi kolay olmamış, bir süre sonra kendi öz geçmişlerine dönebilmeye çalışmışlardır. Bunun sonucu olarak Neo-Klasik üslup diye isimlendirilen, yeni bir mimari anlayış ortaya çıkmış ve Osmanlı'nın klasik öğelerinden ve bezemelerinden esinlenen uygulamalara girilmiştir. Osmanlı'nın sosyo-ekonomik yönden çöküş yıllarına rastlayan bu dönemde ortaya atılan milliyetçilik akımlarının mimariye yansımada bunun da büyük payı olmuştur.

Neo-Klasik mimari üslubunun öncülüğünü Ali Talat (1869-1922) (Tokmen 1959, Yücel 1971, Yücel 1980), Kemalettin (1870-1927) (Mehmet Emin 1927: 141, Çetintaş 1944:160-173, Sözen/Tapan 1971, Yücel 1971c, Yavuz 1976:9-31, Söylemezoğlu 1978: 17-19 ve 22, Yavuz 1981) ve Vedat Tek (1873-1942) (Demirbel 1941-1942: 231-233, Necmettin Emre 1941: 234-235, İleri: 1942, Yücel 1971b, Özkan 1971: 45-51, Yavuz 1994: 232) beyler başlatmış, kısa sürede onları Sanayi-i Nefise-i Mektebi Âlisinde (Güzel Sanatlar Akademisi) eğitim görmüş mimarlar izlemiştir. Ancak onları çok zor bir görev bekliyordu; Osmanlı'nın son zamanlarında ihmal edilen, saray mimarisi dışındaki dini yapılar, kervansaray, han, hamam, türbe ve medreseler son derece harap durumdaydılar. Önce Balkan, ardından I.Dünya Savaşları sonrasında, İstanbul başta olmak üzere Anadolu'nun işgalinde mimari eserler büyük ölçüde zarar görmüş ve neredeyse yok oluş aşamasına gelmişlerdi. Türk kültürünü yansıtan bu eserlerin sahibi Osmanlı dönemindeki Evkaf-ı Hümayûn Nezaretiydi¹. Cumhuriyetin ilanından sonra bu görevi Vakıflar Umum Müdürlüğü (Vakıflar Genel Müdürlüğü) kısıtlı imkânlarla üstlenmiş ve vakıf

Vasfi Egeli

eserlerini onarmaya başlayarak onlar topluma kazandırılmıştır. Bunun yanı sıra Vakıflar Dergisi başta olmak üzere çeşitli yayınlarla da eserlerin tanıtımları yapılmaya çalışılmıştır.

Cumhuriyetin ilanından sonra restorasyonları yapabilmek için bilgili idari kadrolara, konuları çok iyi bilen restoratör mimarlara, müteahhitlere ve ustalara ihtiyaç vardı. Vakıflar Genel Müdürlüğünde Ali Talat, Kemalettin ve Vedat Beylerin ekolünü benimsemiş, onarımları yürütebilecek, usta-çırak ilişkisi içerisinde yetişmiş teknik ekiplere gereksinim vardı. Bu zorluk kısa sürede aşılmış; Mimar Muzaffer, Nihat Nigizberk, Sedat Çetintaş, Vasfi Egeli ve Süreyya Yücel'den oluşan mimarların yanında Alaettin Özaktaş ile Ekrem Hakkı Ayverdi gibi konularının uzmanı müteahhitler çalışmalara katılmışlardır. O yıllarda danışılacak, onarım kararlarını alacak Gayrimenkul Eski Eserler ve Anıtlar Yüksek Kurulu, Türk Sanatı ve mimarisi konusunda

¹ İbnülemin Mahmut Kemal-Hüseyin Hüsameddin, Evkâf-ı Hümayûn Nezâreti, Tarihçe-i Teşkilâtı ve Nüzzârın Terâcim-i Ahvâlî, Evkâf-ı İslâmiye Matbaası, İstanbul 1335 (1916); Seyit Ali Kahraman, Evkâf-ı Hümayûn Nezâreti, Kitabevi, İstanbul 2006.

başvurulacak yazılı kaynakların olmayışının yanı sıra üniversitelerimizin arkeoloji ve sanat tarihi bölümleri de henüz kurulmamıştı. Bu yüzden anıtların onarımını üstlenen mimarlar karşılıklarına çıkan parça sorunlarını çözebilme, yalnızca kalıntılardan yola çıkarak bir eserin orijinaline uygun biçimde yenilenebilmesi konusunda bilgileri, becerileri ve yetenekleri konusunda kendi başlarına kalmışlardı. Bütün bunlara rağmen o yıllarda onarılan vakıf eserlerinin hemen hiç birisinde yanlış bir uygulamayla karşılaşmamıştır. Bu da onların verdikleri uygulama kararlarında ne kadar sağduyu sahibi olduklarını göstermektedir.

Mimari eğitimlerini Sanayi-i Nefise Mektebi Âlisinde (Güzel Sanatlar Akademisi) tamamlayarak Vakıflar Umum Müdürlüğünde görev alan mimarlardan biriside Vasfi Egelidir (Yücel 1968:4955-56, Yücel 1971a, Yücel 1980: 472-74, Yücel 1994: 135-136, , Yücel 1998a: 176-179, Yücel 2004: 86-89).

Babam Y.Mimar Süreyya Yücel'den ötürü küçük yaşlarımda tanıma onuruna eriştiğim Vasfi Egelî Mabeyinci Ömer Lütfi Bey ile Seher Hanımın dört çocuğundan biri olup İstanbul'un mistik semtlerinden Şehzadebaşı'nda 1890 yılında dünyaya gelmiştir. İdadi eğitiminden sonra eski eserlere ve mimarlığa olan ilgisinden ötürü Sanayi-i Nefise Mektebi Âlisine devam etmiş ve 1913 yılında mimari bölümünü bitirmiştir. Evkaf Nezaretinde göreve başlamış, ancak I.Dünya Savaşı'nın çıkmasıyla askere alınmış ve savaş süresinde Harbiye Nezaretinin harita şubesinde yedek subay olarak askerlik görevini yapmıştır. Savaşın bitiminden sonra Evkaf Nezaretindeki görevine dönmüş ve orada Mimar Kemalettin ve Nihat Nigizberk'in (Egeli 1946: 44;Yücel 1980: 471) yanında mesleki görüş ve tecrübesini arttırmıştır. Mimar Nihad Nigizberk'in yaşından ötürü emekliye ayrılmasıyla onun yerine İstanbul Vakıflar Müdürlüğü Baş Mimarlığına atanmış, uzun yıllar bu görevi sürdürmüştür.

Vasfi Egelî'nin Klasik Türk Mimarisine bağlılığı bu görevinde bir kez daha ortaya çıkmış, İstanbul başta olmak üzere çeşitli vakıf anıtlarının onarımlarını birlikte çalıştığı ekibiyle sürdürmüş, o zamana kadar ihmal edilen cami hazirelerini düzenlemiştir. O günlerin Vakıflar Fen Heyeti Y.Mimar Vasfi Egelî yönetiminde Y.Mimar Süreyya Yücel (Yücel 2012: 119-130), Y. Mimar Salim Gürşen ve Y.Mimar Mustafa Ronâdan oluşuyordu. Bu ekip Süleymaniye Camisi, Şehzadebaşı Camisi, Edirnekapı Mihrimah Camisi, Yeni Cami, Yeni Cami Hünkâr Kasrı, Hırka-i Şerif Camisi başta olmak üzere İstanbul'un diğer dini yapılarını onarmıştır. Bu çalışmalar II. Dünya Savaşı'nın zorlu yıllarına rastladığından yapı malzeme ve elemanlarının bulunmalarında büyük zorluklar yaşanmış, buna rağmen restorasyonlar asıllarına uygun olarak başarılı biçimde gerçekleştirilmiştir. Bu arada Vasfi Egelî Süleymaniye yapı topluluğundan Sâlis ve Râbi medreselerinin köşesinde bulunan Mimar Sinan'ın türbesini yeni baştan onarmıştır. Ancak türbenin

bazı yerlerinde değişiklikler yapmış, duvarındaki pencere sayısı ile türbeye girişin yerini değiştirmiştir. Ancak onun bu değişikliği neden yaptığı anlaşılammıştır (Konyalı 1948: 112, Yücel 1973: 189-190).

Egeli, planlarını çizdiği ve aynı zamanda kontrollüğünü üstlendiği vakıf eserlerinin onarımlarında Klasik Türk Mimari üslubunu kendi katkısıyla uygulamış ve onlara yabancı etkileri uygulamaktan kaçınmıştır. Onun bu özelliği Eski Mülkiye Mektebi Müdürü Recai Bey'in kızı Güzide Belerman'ın eşi ve oğlu anısına 1947 yılında yaptırdığı Feneryolu Camisinde açıkça görülmüştür (Egeli 1947: 157-161). Projesini çizerek uyguladığı, imam-müezzin meşrutası, şadırvan ve muvakkithaneden oluşan Feneryolu Camisini taş temeller üzerine tuğla duvarlar oturtturarak yapmıştır. Ortasında basık bir kubbesi olan ahşap çatılı caminin içinde ve dışında eski Osmanlı motiflerine yer vermiştir.

Vasfi Egelî, Beyoğlu'nda Galatasaray Ağası Hüseyin Ağasının (1597-1598) yaptırdığı ve halk arasında Ağa Camisi olarak tanınan camiyi 1938 yılında yenilemiştir. Caminin avlusundaki şadırvanı Okmeydanı'ndaki Sinan Paşa camisinden, fiskiyesini de Otlukbayır dergâhından getirmiştir. Temellerine kadar inerek yenilediği caminin içerisini piyasadan derlenen çinilerle bezemiş, bu arada minaresini de yeni baştan yapmıştır. Yenilik olarak iç mekâna sıra halinde secdeler koymuşsa da halkın buna karşı çıkması üzerine yerlerinden sökülmüştür.

Vasfi Egelî, Şişli Halaskârgazi ve Abide-i Hürriyet caddeleleri arasında, eski süvari kışlasının yerinde yapmış olduğu Şişli Camisi ile ünlenmiştir (Anonim 1946: 268-270, Egeli 1953: 169-180, Egeli 1956: 19-24, Demirsar 1994: 185-186).

Şişli'de Bir Cami Yaptırma ve Yaşatma Derneği kurucuları Şükrü ve Yusuf Gürün kardeşlerin yüz bin TL tebberruyla Şişli Camisini yaptırmaya karar vermeleri üzerine İstanbul Vali ve Belediye Başkanı Dr. Lütfü Kırdar'ın Şehir Meclisi kararı ile bunun için Vasfi Egelî'ye başvurulmuştur.

Şişli Camisinin yapımına 1945 yılı Haziran ayında başlanmıştır. Caminin planlarını Egeli çizmiş, statik uygulamayı Prof. Y.Müh. Mimar Fikri Santur, detaylarını Y.Mimar Nazimi Yaver Yenal ile Y.Mimar Vahan Kantarcı hazırlamıştır.

XVII. Yüzyıl Klasik Türk Mimari üslubundaki yapının duvarları eski yığma tekniğinde köfeki taşından örülmüş, üzerine de kubbe betonarme olarak oturtulmuştur. Egeli burada en büyük özelliği olan organizatörlüğünü ortaya koyarak hat, bezeme sanatçıları ile taşçı ustalarını memleketin en iyileri arasından seçmiştir. Bu nedenle alçı pencereleri Hezerfan Osman Usta'nın oğlu Tevfik Özkurşun, ahşap nakışları İzzet Orni, kubbe tavan nakışlarını Avni Uyar, taş ve üzerindeki bezemeleri de Kayserili İbrahim Tokluoğlu yapmıştır. Mihrimah Sultan Türbe kapısı üzerindeki Mustafa Rakım'ın yazılarının birebir kopyalarını Hattat Hamit Aytaç

İçlerinde Vasfi Egeli'nin de olduğu Vakıflar Fen heyeti toplu halde (1944).

avlu kapısının üzerine yerleştirmiştir. Şadırvan ile cümle kapısı üzerindeki ayeti Hattat Macit Ayrıl, caminin içerisindedikleri Hamit Ayaç, kubbedeki istifleri, kuşakları ve ayet-i celile'yi Hattat Halim Özyacı yazmıştır.

Şişli Camisinin bitiminden sonra bazıları mimarisini eleştirmişlerdi; minarenin kubbe ile uyumu üzerinde durmuşlar, ibadet mekânının avludan yüksek oluşuna değinmişlerdir. İçerideki fiskiyeli havuzun Erken Dönem Osmanlı Ulu Camilerinde yer aldığına, oysa Şişli Camisinin klasik üslupta olduğunu ileri sürmüşlerdir. Ayrıca kalem işlerinin fazlalığından yakınmışlardır. Caminin yapımında Tulumcu Hüsam gibi o sıralarda yıkılmış bazı camilerin taşlarından yararlandığı bir başka eleştiri konusu olmuştur. Bu iddialara en güzel yanıtı Türk Sanatı üzerinde çalışmalarıyla tanınmış Prof. Albert Gabriel vermiştir:

Geçenlerde açılan Şişli Camisi üzerinde konuşulmaya değer bir eserdir. Bu caminin inşaatını idare eden mimar Vasfi Egeli'yi sade bir görmüşlüğüm var. Nasıl yetiştiğini bilmem. Fakat eserlerini bitaraf bir gözle tetkik etmek zahmetini gösterecek herkesin teslim edeceği gibi ben de onun usta bir mimar olduğunu söyleyebilirim. Esasen üzerinde, iyi bir neticeye ulaştığı iş onun kabiliyetini ortaya koymaktadır.

Bazı sanat münekkitlerinin neler söyleyeceğini gayet iyi biliyorum. Yirminci asrın ortasında caminin içine daha yeni daha asri bir şekil bulunamaz mı idi? Diyecekler. Nazari olarak bu hiç de imkânsız bir şey değildir. Fakat meselâ Fransızda şimdiki kadar yapılan teşebbüsler pekiyi netice vermemiştir. Mühendis de Baudot'un eseri olan Montartre Kilisesi, birbi-

rini tutmayan unsurların bir araya toplanmasından başka bir şey değildir. Saint-Pierre Chailot Kilisesi de mimarların muhakkak olan kabiliyetlerine rağmen hiç de şaheser gibi görünmüyor (Gabriel 1949).

Şişli camisinin açılışından kısa bir süre önce İstanbul Vakıflar Başmüdürlüğündeki görevinden emekliliğini isteyen ve yerini Süreyya Yücel'e barakan Egeli'nin ayrılışı değişik biçimlerde yorumlanmıştır:

Senelerden beri İstanbul Vakıflar Baş mimarlığı yapmış olan kıymetli idareci ve Y.Mimar Vasfi Egeli, Umum müdürle aralarında çıkan fikir ihtilafı sonunda emekliliğini istemiş ve onun bu isteği kabil edilmiştir. Vasfi Egeli'nin ayrılması mimarlık mahfilinde teessür uyandırmıştır. Egeli, mesaisini Şişli Camisinin ikmaline hasredecektir.

O yıllarda Vakıflar Umum Müdürü olan eski valilerden Fahrettin Kiper emekliye ayrılmış ve yerine Hakkı Kamil Beşe getirilmişti. Hakkı Kamil Beşe ile Vasfi Egeli arasındaki anlaşmazlığın ne olduğunu bilemiyorum ama yeni genel müdür İstanbul Vakıflar Fen Heyetini tümüyle değiştirmeye kalkmış ve o güne kadar zor koşullarda yapılanları yok saymıştır.

Vasfi Egeli'nin ünü memleketin içinde ve dışında yayılmış, bu nedenle de cami yaptırınların sürekli aradıkları, dandıkları bir mimar olmuştur. Bu sırada Pakistan hükümetinden M.Ali Cinnah'ın türbesinin yapımı için aldığı teklif üzerine Pakistan'a gitmiştir. Orada yaptığı incelemelerden sonra İstanbul'a döndüğünde hazırladığı projeyi Pakistan'a göndermiştir. M.Ali Cinnah'ın projesi Klasik Türk Mima-

risi üslubunun yanına ülkenin yöresel elemanlarını da eklemiştir. Ne var ki dönemin siyasi etkinliklerinden ötürü Pakistan hükümeti türbenin yapımını İngiliz Mimarı Ragan Squire'ye vermiştir. Ancak Pakistanlılar onun projesini benimsememiş ve birçok yerini değiştirmiştir.

Demokrat Parti'nin 1950 yılında iktidara gelmesiyle Vakıflar Genel Müdürlüğüne Orhan Çapçı atanmış ve restorasyonları yapacak yeni bir kadro işbaşına getirilmiştir. İstanbul Vakıflar İnşaat dairesi Ecvet Aşkan başkanlığında Hüsrev Tayla, Ertuğrul Eğilmez, Fatin Uluengin, Cahide Tamer ve Hasan Ergezen'den oluşturulmuştur. Y.Mimar A.Saim Ülgen de mütehassıs müşavir olarak genel koordinasyonu ve bazı restorasyonları uygulamaya başlamıştır. Bir süre sonra da Prof.Dr. Mimar Yılmaz Önge de yurt çapındaki çalışmalar için onlara katılmıştır. Eski Genel Müdür ile anlaşmazlığa düşen; Manisa Ulu Cami, Muradiye ve Sultan camileri başta olmak üzere Ege Bölgesi camilerini restore eden Süreyya Yücel de bu kadroda yer almıştır.

Önceden emekli olan Vasfi Egeli'nin bilgisinden yararlanmak istendiğinden ücretli olarak Eyüp Camisi ve

çevresinin restorasyon ve düzenlemelerinde görevlendirilmiştir. Bundan sonra mesleki çalışmalarının büyük bölümünü Eyüp Camisi ile çevresindeki mezarlıkların düzenlemesine ayırmıştır. Böylece her biri başlı başına birer belge niteliğindeki mezar taşlarının yok oluşunun önüne geçmiştir. Bu arada eski ustalarından Onnik Usta'yı yanından ayırmamıştır. Ne var ki, ilerlemiş yaşı ve aşırı yorgunluktan hastalanmış, iki yıl sonra 10 Nisan 1962 günü Kadıköy Moda Caddesindeki 107 kapı No'lu evinde vefat ederek Zincirlikuyu mezarlığına gömülmüştür. Mezarının uzun süre yapılmayışı üzüntü kaynağı olmuş, İstanbul Vakıflar Başmüdürlüğünde memur olan kardeşi Hulusi Egeli'nin çabalarıyla ölümünden yedi yıl sonra mezarı yapılabilmıştır.

Küçük yaşlarımda tanıdığım Vasfi Egeli, izlenimlerime ve yakınlarındaki kişilerden duyduğuma göre çevresinde saygı uyandıran, biraz asabi mizaçlı, birlikte çalıştığı arkadaşlarına şefkatle yaklaşan, sözcüğün tam anlamıyla bir İstanbul çelebisiydi.

Nur içinde yatsın...

Kaynakça

- Anonim 1946: Şişli Camisinin inşaatı ilerliyor, Arkitekt, İstanbul, S.179-180, s.268-270.
- Aslanoğlu 1980: İnci Aslanoğlu, Erken Cumhuriyet Dönemi Mimarlığı, ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Ankara.
- Çetintaş 1944: Sedat Çetintaş, Mimar Kemalettin'in Mesleği ve Sanat Ülküsü Eserleri, Güzel Sanatlar, İstanbul 1944, S.5, s.160-173.
- Demirbel 1941-42: Yusuf Razi Demirbel, Prof.Mimar M.Vedat Tek, Arkitekt, İstanbul, S.9-10, s.231-233.
- Demirsar, Belgin, Şişli Camisi mad., Düünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi, İstanbul,C.7, s.185-186.
- Egeli 1946: Vasfi Egeli, Nihad Nigizberk, Arkitekt, İstanbul, S.169-170, s.44.
- Egeli 1947: Vasfi Egeli, Feneryolunda Bir Mescit, Arkitekt, İstanbul, S.187-188, s.157-161.
- Egeli 1953: Vasfi Egeli, Şişli Camii, Arkitekt, İstanbul, S.263-266, s.169-180.
- Egeli 1956: Vasfi Egeli, Şişli Camii Şerifi, İstanbul Enstitüsü Dergisi, İstanbul, S. II, s.19-24.
- Emre 1941: Necmettin Emre, Mimar Vedat'ın Sanat Hayatı, Arkitekt, İstanbul, S. 9-10, s.234-235.
- Gabriel 1949: Albert Gabriel, Cumhuriyet Gazetesi (24 Temmuz 1949).
- İbnülemin Mahmut Kemal-Hüseyin Hüsameddin, Evkâf-ı Hümâyün Nezâreti, Tarihçe-i Teşkilâtı ve Nüzzârın Terâcim-i Ahvâli, Evkâf-ı İslâmiye Matbaası, İstanbul 1335 (1916).
- İleri 1942: N.İleri, Mimarlarımızdan M.Vedat, Yapı, İstanbul,S.15.
- Konyalı 1948: İ.Hakkı Konyalı, Mimar Koca Sinan, İstanbul.
- Mehmet Emin 1927: Mimar Kemal de Öldü, Hayat Dergisi, İstanbul, S.34, s.141.
- Özkan 1971: S.Özkan, Mimar Vedat Tek, Mimarlık, İstanbul,S.121-122,s.45-51.
- Özer 1964: Bülent Özer, Rejyonelizm Ünliversalizm ve Çağdaş Mimarimiz Üzerine Bir Deneme, İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi,İstanbul.
- Seyit Ali Kahraman 2006: Evkâf-ı Hümâyün Nezâreti, Kitabevi, İstanbul.
- Söylemezoğlu 1978:H.Kemali Söylemezoğlu, Mimar Kemalettin ve Dördüncü Vakıf Hanı Arkitekt, İstanbul, S.369, s.17-19,22.
- Sözen 1964: Metin Sözen, Türk Mimarlığı, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Ankara.
- Sözen/Tapan 1971:Metin Sözen-Mete Tapan, 10 Yıllık Türk Mimarisi, İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul 1971.
- Tokmen 1959: Şakir Tokmen, Ali Talat Bey mad. İstanbul Ansiklopedisi, İstanbul, C.2, s. 719.
- Yavuz 1976: Yıldırım Yavuz, İkinci Meşrutiyet Döneminde Ulusal Mimari Üzerindeki Batı Etkileri, O.D.T.Ü Mimarlık Fakültesi Dergisi, Ankara, C.2, S,1, s.9-31.

- Yavuz 1981: Yıldırım Yavuz, Mimar Kemalettin ve Birinci Ulusal Mimarlık Dönemi, Ankara.
- Yavuz 1994: Yıldırım Yavuz, Tek, Vedat mad. Düünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi, İstanbul, C.7,s.232.
- Yücel 1968: Erdem Yücel, Vasfi Egeli mad, İstanbul Ansiklopedisi, İstanbul, C.9, s.4955-4956.
- Yücel 1971a: Erdem Yücel, Vasfi Egeli, Bizim Anadolu Gazetesi (29 Mayıs 1971).
- Yücel 1971b: Erdem Yücel, Mimar Vedat Tek, Bizim Anadolu Gazetesi (26 Haziran 1971).
- Yücel 1971c: Erdem Yücel, Ali Talat Bey, Bizim Anadolu Gazetesi (14 Ağustos 1971).
- Yücel 1971d: Erdem Yücel, Mimar Kemalettin Bey, Bizim Anadolu Gazetesi (2 Ekim 1971).
- Yücel 1973: Mimar Sinan'ın Türbesi, Arkitekt, İstanbul, S.352, s.189-190.
- Yücel 1980: Erdem Yücel, Nihad Nigizberk, Mimar Kemalettin ve Mimar Vedat Beylerin üslubunu sürdüren restoratör mimarlar, Birinci Milli Türkoloji Kongresi Tebliğleri, İstanbul, s.471-474.
- Yücel 1980: Erdem Yücel, Mimar Kemalettin ve Mimar Vedat Beylerin üslubunu sürdüren restoratör mimarlar, Birinci Milli Türkoloji Kongresi Tebliğleri, İstanbul, s.467-469.
- Yücel 1994: Erdem Yücel, Egeli Vasfi mad. Düünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi, İstanbul, C.3, s.135-136.
- Yücel 1998a: Erdem Yücel, Yaşamının Son Yıllarında Eyüp Anıtlarını Onaran Yüksek Mimar Vasfi Egeli, II. Eyüpsultan Sempozyumu Tebliğler, Eyüp Belediyesi, İstanbul,s.176-179.
- Yücel 1998b: Erdem Yücel, Vakıflarda Onarım Çalışmalarını Yürüten Mimarlar, Vakıflar Dergisi, Vakıflar Genel Müdürlüğü Yayınları, Ankara, S.XXVII, s.231-240.
- Yücel 2004: Erdem Yücel, Restoratör Mimarlardan Y.Mimar Vasfi Egeli, Yapı, İstanbul, S.271, s.86-89.
- Yücel 2012: Erdem Yücel, Vakıf Restoratör Mimarlarından Süreyya Yücel, Vakıf Restorasyon Yıllığı, Vakıflar Genel Müdürlüğü İstanbul I.Bölge Müdürlüğü, İstanbul, S.4, s.119-130.